

Subjekt - původ

O základních „entitách“ v tomto světě musíme mluvit jako o „subjektech“, a k jejich základní charakteristice náleží, že své „bytí“ aktivně vykonávají a tak ustavují a udržují jeho (relativní, tj. právě živou) vnitřní integritu. To znamená, že to, čím každý subjekt „jest“, je vždycky *také* výsledek jeho aktivity. Ovšem *nejenom*: každý subjekt je vedle toho také dvojím způsobem predisponován: jednak minulostí, a to nejen svou vlastní, neboť je vždycky a ze základní nutnosti nějak spjat s určitými „strukturami“, které přejímá od jiných, aby je zapracoval jako „materiál“ do svého vlastního bytí. Ale aby toho byl vůbec schopen, musí *tu* nejprve sám nějak „být“. A tak se před nás staví otázka, odkud takový subjekt vlastně povstává, odkud přichází (neboť zprvu „ještě není“), jak se ustavuje sám počátek jeho „bytí“ – neboť on sám „ještě není“ a tudíž se sám ustavovat nemůže. Pokusil jsem se na tuto otázku odpovědět způsobem, který mi sice nepřipadá jako dostatečný a už vůbec ne vyčerpávající, ale o jiném zatím prostě nevím. Je to vlastně jen pokus o jakousi zvláštní interpretaci tzv. „stvoření“ (tudíž v žádném případě jednorázového), a toto řešení spojuji velmi úzce s docela určitým chápáním „základního aktu víry“ (který sice není skutečným vlastním aktem subjektu, neboť ten „ještě není“, ale je subjektu za „jeho vlastní“ jakoby započten).

(Písek, 060110-3.)